

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. — Na naročbe, brez istodobne vpošiljatve naročnine, se ne ozira. — Za oznanila plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je iz Vegove ulice št. 2, vhod v upravnništvo pa s Kongresnega trga št. 12.

Telefon št. 34.

Zadnje pogajanje.

Ogrski ministri so danes zopet na Dunaju. Tekom štirinajstih dni so prišli sedaj že tretjič v stolno mesto, a bržčas tudi zadnjič. Čim dlje se odklada rešitev, toliko ostrejša postaja kriza.

S kakimi dispozicijami so prišli ogrski ministri takrat na Dunaj, tega še nihče ne ve. Po Széllovem nastopu v ogrskem parlamentu bi bilo sklepati, da ogrska vlada ne misli čisto nič odnehati. Széll je v ogrskem državnem zboru naravnost povedal, ne do katere meje hoče odnehati, niti če hoče sploh odnehati, ampak rekel je brez ovinkov: „ali gre Thun ali grem jaz“, a nasproti poročevalcu „Kölnische Zeitung“ se je izrazil, da bi tudi on nekoliko odjenjal, če bi bila cislitvanska vlada koncilijantnejša, kar pač pomeni, da bi se Széll s kako drugo vlado lažje porazumel, kakor s Thunovo.

Te izjave ogrskega ministrskega predsednika kažejo jasno, da skuša izposlovati odstop Thunovega ministrstva z uplivanjem na najvišjem mestu in pri tem ga podpira madjarsko časopisje z veliko vnemo in odločnostjo.

Opozicijsko časopisje dolži cislitvansko vlado, da hoče raztrgati vzajemnost med obema državnima polovicama, da hoče Ogrsko gospodarsko oškodovati in oropati ter grozi celo z državnopravno krizo, oficijozno časopisje pa skrbno zbira vse te izjave in se sklicuje nanje, češ, ako dunajska vlada ne odneha, ali ne odstopi, nastanejo najnevarnejše komplikacije.

Széll pač računa, da bi mu nemška vlada brez obotavljanja vse dovolila, samo da se ohrani na krmilu, zato se trudi na vse načine, da strmoglavi Thunovo ministrstvo. Na to je mislil že tedaj, ko se je pogajal z madjarskimi opozicijskimi strankami, saj bi sicer ne bil postopal očitno nelojalno in nepošteno, in bi opoziciji ne bil obljubil stvari, o katerih je natančno vedel, da jih vsaj Thunovo ministrstvo za nobeno ceno ne dovoli. In o mišljenju tega ministrstva ni mogel imeti nikakih dvomov, ker je bil, kakor je „Fremdenblatt“ pojasnil, o vsem pravočasno informovan; a „Narodni Listy“ pravijo v včerajšnji svoji številki, da

so bili o tem stališču obveščeni tudi vsi drugi merodajni faktorji, tudi grof Goluchowski in krona sama.

V tem pa, ko je Széll na tako eklatanten način poskušal Thun-Kaizlovi vladi podstaviti nogo in provzročiti nje odstop, začeli so nemški listi razširjati vesti, da se dogovarja z madjarskimi strankami glede kompromisa, kateri hoče predlagati dunajski vladi vzlic svoji izjavi „ali gre Thun ali grem jaz“. Madjari imajo pač preobilo vzrokov, gledati na to, da se izvrši uredba valute, katera je zanje največjega pomena sosebno v slučaju, ako bodo sklepali samostojne trgovinske pogodbe z inozemstvom, in istotako je pariteta pri banki zanje znamenitega gospodarskega pomena. Umevno je torej, da poskusijo, doseči svoj smoter s formalnimi, a bistveno nevažnimi koncesijami in zategadelj je verjetno, da je prišel Széll načrt kompromisu na Dunaj, o katerem se bodo sedaj začela pogajanja.

Z napeto radovednostjo čakajo vsi cislitvanski narodi izida teh posvetovanj in pogajanj. Vsakdo se zaveda, da je sedanja kriza jedna največjih in najpomembnejših, kar jih je naša državna polovica prebela tekem zadnjih trideset let. Pri tej krizi ne gre samo za posamična gospodarska vprašanja, v bistvu se gre pri tej priliki za dualizem sploh, poleg tega pa tudi za politični sistem, po katerem naj se vlada v cislitvanski državni polovici.

Z današnjim dnevom se je začelo zadnje dejanje v tej veliki krizi. Széll ne more več čakati, kajti ogrski parlament je sklican in Széll mu mora predložiti nagodbene načrte. Sedanje pogajanje je zadnje. Rešitev krize se ne more več odkladati, treba bode izreči zadnjo besedo, in zato je sedanji trenotek uprav zgodovinskega pomena.

Revizija Dreyfusove pravde.

V soboto je kasacijski dvor v Parizu sklenil, da je pred petimi leti na dosmrtno deportacijo in samotni zapor obsojenega židovskega kapitana Dreyfusa postaviti novič pred vojno sodišče, ker se je izkazalo, da se je pri prvi obsodbi postopalo neza-

konito, in da je bil Dreyfus obsojen na podlagi nepristnih dokazil.

S tem je Dreyfusova zadeva, ki je na Francoskem provzročila silen vihar, stopila v nov stadij, in vse okolnosti kažejo, da se pri novi obravnavi dožene nedolžnost obsojenega Dreyfusa. Že zdaj je jasno, da Dreyfus ni kriv očitane krivde falsificiranja in da je bil obsojen le kot žrtev nečuvne in brezprimerne korupcije, katera vlada v francoskem generalnem štabu. Kasacijski dvor bi ga bil lahko takoj oprostil. Preiskava je namreč dokazala, da so bila najglavnejša dokazila za Dreyfusovo krivdo falsificirana, in dokazala je, da so te falsifikacije provzročili in se jih poslužili prav tisti, kateri so bili poklicani, odločevati o krivdi in nekrivdi Dreyfusovi.

Danes je jasno vsakomur, kdor je nepristransko zasledoval razvoj vse zadeve, da je bil Dreyfus žrtev nekaterih ničvrednih, a mogočnih členov francoskega generalnega štaba, da se je nad njim storil justični umor, kateri je provzročil strašno politično nevihto, ki pa bo očistila ozračje in rešila Francijo velike nevarnosti.

Justični umori so se dogajali povsod in v vseh časih, a največkrat so dotične žrtve končale v ječah žalostno svojo usodo, ne da bi bila njih nedolžnost kdaj prišla na dan. In morda bi bil tudi kapitan Dreyfus ušel na hudičevem otoku svojo zadnjo uro, ne da bi se bil kdo zanj zmenil, da njegova stvar ni zadobila političnega lica. Sedaj se vrne Dreyfus po petletnem trpljenju v svojo domovino in sme z gotovostjo računati, da bo v kratkem rehabilitiran.

Dreyfusova zadeva je obrnila nase pozornost vsega sveta in zmaga njegovih zagovornikov ni samo zmaga pravice nad krivico, nego je veliko več, namreč poraz tistih, kateri so zastrupili dušo francoskega naroda, da se je upiral reviziji Dreyfusove zadeve, kateri so znali prevariti ves svet z lažnjivimi poročili o Dreyfusu in njegovih prijateljih in kateri so hoteli ter so poskušali izkoristiti nastali politični vihar, da bi podrli tretjo republiko ter omogočili novo restauracijo. Zmaga Dreyfusova je zmaga pravice in pravičnosti nad klerikalizmom.

Ošabno je francosko klerikalstvo dvigalo glavo in se pripravljalo, da naredi

konec ljudski suvereniteti na Francoskem. Spretno je izkoristilo vsako malenkost za svoje namene, zlasti gibanje proti generalnemu štabu in njega bivšemu ultraklerikalnemu načelniku, generalu Boisdeffreu. Bilo je že prav blizu svojemu smotru, toda v zadnjem trenutku se mu je za ta hip vse izjalovilo. V tem tiči veliki politični pomen Dreyfusove zadeve.

Z revizijskim sklepom ta zadeva še ni dognana. Kasacijski dvor bi bil lahko sodbo vojnega sodišča iz leta 1894. kratkoma razveljavil, ker je preiskava dokazala, da se je obravnavalo z Dreyfusom nepravilno, in da je bil obsojen na podlagi falsificiranih aktov, a tega ni storil, najbrž radi tega ne, ker bi se bila morala v tem slučaju takoj začeti obravnavati proti vsem tistim, kateri so te nepravilnosti provzročili.

Stvar pride novič pred vojno sodišče. Ballot-Beaupré, poročevalec kasacijskega dvora, je v svojem poročilu pojasnil ne samo nepravilnosti pri obsodbi Dreyfusa, in da ni nikacih pravih dokazov za njegovo krivdo, nego je tudi namignil, da so sedaj znana dejstva, katera dokazujejo popolno nedolžnost Dreyfusa, in to zadostuje.

Novo vojno sodišče, pred katero pride Dreyfus, bo prebivalca hudičevega otoka — tako je vsaj po izidu revizijske razprave zanesljivo pričakovati — oprostilo od obtožbe. Ali pa se bodo njegovi razsodbi stranke tudi pokorile? To je vprašanje, na katero ne more nihče odgovoriti, a kaže se, da se mu vsaj tisti, ki stojé vedé ali nevedé pod vodstvom jezuitov, ne pokoré. Oproščanje Déroulèda je pokazalo, kakaga mišljenja so nacionalisti in protisemitje, in ker raste v vojski nasprotstvo proti parlamentarni vladani republiki, je lahko mogoče, da bode oproščanje Dreyfusa znamenje velikim in dalekosežnim dogodkom. Za francosko republiko so nastali kritični dnovi, in nihče ne ve, kako se končajo.

V Ljubljani, 5. junija.

K položaju.

Kriza stoji in se noče premakniti. Avstrijska in ogrska vlada vztrajata na svojem stališču ter nočeta odnehati v nobeni bistveni točki. Ogrsko kvoto hoče Széll povišati od 34,8% na 35%. Baje sta

LISTEK.

K stoletnici Puškinovi.

Slovenci smo podobni otrokom. Če se zavzamemo za kako stvar, smo takoj vsi v ognju, a kakor ta hitro vzplapola, tako hitro ugasne tudi naše navdušenje. Za to trditev je več dokazov. Ako slučajno nanesemo prilika, da se snidemo s kakim slovenskim narodom pri posebni proslavi, tedaj smo polni navdušenja, da nas potem nasprotniki črnijo kot najnevarnejše panslaviste. Komaj pa mine ta slavnostna prilika, pogreznemo se zopet v brezbržnost. — Ali ne počne prav tako otrok, ki je presrečen s svojo igračo, katero kmalu na to zaluči v kot?

Kolikokrat si čul od drugih Slovanov, ki so nas gledali ob takih prilikah, hvalo, da smo mej Slovani najbolj zaveden narod. Kako sem se sramoval, ker sem bil uverjen, da nima ta hvala nobene podlage!

Saj niti sebe, niti svojih velemož prav ne cenimo. Kakor hitro umrje kak slovenski rodoljub ali celo pisatelj, takoj smo vneti za to, da se mu vsa spominska

plošča v rojstni dom. A kako hitro se to pozabi! Bliža se stoletnica rojstva našega pesnika prvaka, in najlepša prilika, da se tedaj položi temelj njegovemu spomeniku. A kako počasi prispevajo darovi! Ko se je slavila stoletnica rojstva Vodnikovega, se je sprožila ideja, naj se mu postavi velik spomenik, a trajalo je skoraj pol stoletja, da se je uresničila ideja v mnogo skromnejši meri. — Ko je umrl „oče slovenskega naroda“, se je par mesecev nabiralo za njegov spomenik, a kdo se danes še zmeni zato?

Isto je z našim „panslavizmom“. Danes navdušenje — jutri apatija. Ali se potem čudimo, da je narod v masi še tako indiferenten? Kako drugačen je češki kmet od našega! Ko se je slavila lani stoletnica Palackeje, se je slavila v vsakem mestu obširne češke zemlje, narodno navdušenje je prodrlo v vsako vas, na stotine knjig in spisov je zagledalo beli dan. A pri nas panslavistih, kdo se je zmenil zato?

Letos se proslavlja v Rusiji stoletnica Puškinova. Proslavila se bo v vsakem mestu, knjige in spisi so prodrli v velikanekem številu v najsamotnejše vasi. To bo v istini slavnost vsega naroda. V Pe-

troggradu in Moskvi poslavijo veličastna spomenika, spisi njegovi se razširijo v novi ceneni izdaji v stotisočih med narod, vsak šolarček dobi knjižico v spomin tega narodovega praznika.

Dà, Čehi in Rusi, ti znajo proslaviti svoje slavne rojake. Kakor visi slika Palackeje zdaj v vsaki češki hiši, kakor ni Puškin neznan nobenemu ruskemu mužiku, tako bi morali tudi mi Slovenci znati populazirati svoje veljake.

A kaj vé naš kmet o Prešernu, na čegar proslavo se pripravljamo, kaj je Prešeren celo nekaterim inteligenci pripadajočim krogom tudi danes še drugega nego „pijanec in babjek“?

Morda se še zadnji hip kaj stori po vzoru drugih narodov za širšo proslavo in boljše izpoznanje naših velemož! „Matica“ in Mohorjeva družba imata tu velikanški delokrog.

Opomnim naj le še na Nemce. Schillerjeva stoletnica se je slavila povsod, kjer biva nemški rod; spomeniki pesniku so se stavili v vsakem znatnejšem kraju, poezije njegove so razširjene med narodom, da težko kje dobiš ignoranta, komur bi bile

neznane. In koliko store Nemci v proslavo Bismarcka, Viljema I. in dr.!

Zakaj bi se pa tudi mi ne ravnali po tem?

A tudi svojega slovanoljubja ne pozabimo pri Puškinovi proslavi. Zadnji čas se je toliko pisarilo o rusofilstvu med nami, ker se je predlagala ruščina za učni predmet na realki. — Ali naj bomo „rusofili“, ki o slavnem ruskem pesniku ne vemo ničesar?

Ne zadošča, ako donese „Letopis“ ali „Zvon“ kako strokovnjaško razpravo o Puškinu, katere niti desetina čitateljev ne pogleda; — ne zadostuje, da posveti „Slov. Narod“ feljton Puškinu na dan proslave, — ne, piše naj se več in vsestransko; a pred vsem skrbi se naj, da se Slovenci soznanim z njegovimi deli. Nekatera teh imamo že v prevodih. Ta naj bi se, vsaj glavna in najznamenitejša, ponatisnila znova zbrana v poseben snopič „Slovenske knjižice“, kateremu bi se pridejala slika in životopis. Tako bi se najbolje razširila mej

*) Mislim tudi, da bi ne bilo na škodo naš „Matici“, ako bi se osirala vsaj nekoliko na razni literarne jubileje svetovno-slovenskih slovenskih pisateljev in drugih umetnikov ter bi vsako leto

danes že dve kompromisni formuli na razpolago in Széll prinese tekom tega tedna še eno. Stališče Széllovo je vsled izjave ogrskega parlamenta povsem trdno, nasproti pa je baje Thunov stol jako omajan, in da je kriza v avstrijskem ministristvu neizogibna. Ogri zahtevajo ločeno carinstvo in samostojno banko. Tega jim Thun ne more priznati in nobeno ministristvo, ki se hoče opirati na drž. zbor.

Obstrukcija v italijanski zbornici.

Dne 1. junija je bilo na dnevnem redu italijanske zbornice drugo branje vladnih političnih predlog. K vsakemu 35 paragrafov so oglasili socialni demokrati in republikanci nebroj izpreminjavalnih predlogov. Vseh teh predlogov je 208, a nekaj jih še pride. Skrajna levica hoče pri vsakem predlogu zahtevati imensko glasovanje. Po angleškem načinu pa hoče tudi določiti dan, do katerega mora biti debata končana. Pellouxovo ministristvo ima torej slične nasprotnike kakor Badenijevo in Gautschevo.

Zarota proti princu Juriju, guvernerju na Kreti.

„Agence Havas“ javlja, da se je razkrila velika zarota Turkov na Kreti proti življenju princa Jurija, ter da je bilo že večje število Turkov, ki so kompromitirani, izgnano, nekaj pa jih je v ječi. Ker se Mohamedanci nikakor nočejo sprijazniti z novo vlado, bodo morali bržčas polagoma zapustiti vsi Kreto, kamor pokliče Jurij grške in druge koloniste.

Afera Dreyfus.

Dreyfusa pripelje francoska vojna ladija v Rennes, glavno mesto departementa Ille-et-Vilaine in Bretagne. Rennes šteje 60.000 prebivalcev ter ima vseučilišče. Včeraj se je ministerski svet posvetoval, kaj se naj ukrene za varnost miru, ko se vrne Dreyfus na Francosko. Klerikalci in monarhisti so žugali, da nastane cela revolucija, ako se kasira obsodba Dreyfusa. No, Pariz je docela miren. Morda bo vse mirno tudi ob novi sodni obravnavi. Pešico navadnih kričarjev pa uženo redarji. Zola zapusti te dni London, kjer je prebival doslej, ter pride na počitnice v Švico.

Španska razprodaja.

Kos za kosom odpada od nekdanjega svetovnega kraljestva španskega. Največje kolonijalno kraljestvo nima danes skoraj nobene kolonije več. Da zamaši velikanske luknje v drž. zakladnici, da poplača vsaj kos svojih dolgov, prodaja Španija sedaj svoje otoke. Za Kubo, Portorikom in za Filipini so prišli na vrsto Karolini, Palaoski in Marijanski otoki. Te je kupila Nemčija za 25 milijonov peset. Španija obdrži povsod po eno luko za premog. L. 1885. se je hotel Bismack polastiti siloma teh otokov, a Španija je takrat zagrozila z vojno, in Bismarck se je moral umakniti, kajti vojne Karolini niso vredni. Sedaj pa je izrazil pl. Bülow siromaštvo Španije in se udeležil — razprodaje. Dobil je troje otoških skupin za jako nizko ceno!

narod. In naše gledališče naj bi v prihodnji sezoni prineslo njegovo slavno dramo „Boris Godunov“, dramo, katero stavljajo celo Nemci v jedno vrsto z najznamenjnejšimi proizvodi Shakespearovimi. In slovenska opera naj bi uprizorila Čajkovskega „Evgenija Onegina“, zloženo po Puškinovem delu. Ta opera je na Dunaju dosegla velik uspeh, ta je domača na raznih nemških odrih in je Rusom najprijetnejša. Uprizorila se je v Pragi in v Zagrebu; zakaj bi se torej tudi v Ljubljani ne? Naše gledališče protežira še vedno preveč nemška dela in zanemarljivo slovansko, s čimer se kvari naš okus. Naj bi nastopila nova intendantca vsaj v tem oziru novo pot!

Morda je kaka beseda trpka v tem spisku. Nikar tega ne črtajte, g. urednik. Izpoznavanje lastnih napak ali nedostatkov je grenko, a prinaša sladek. In to je bil namen tem vrsticam. Dal Bog, da ni zgrešen, temveč da ga vsaj v nekoliko doseže sad.

Na Dunaju, 26. maja.

Severin.

pravočasno oskrbela za svojo „Zabavno knjižnico“ primerno študijo o dotičnem slavljencu ter nekaj prevodov. Zadnje čase so slavili Poljaki, Rusi in Hrvatje take jubileje. Menda nisem „prevrten in nepremišljen novotar“, ako svetujem Matiči, naj goji malo bolj literarno slovan. vzajemnost! Mesto da se piše toli dolgočasno o Koseskem in Orožnu, naj bi pisali naši literarni historiki, traji kaj n. pr. o Mickiewiczu, Asnyku, Tolstemu, Rjnskemu, Jovanu Zmajcu Jovanoviču, Slowackemu ali Chopinu!

Dopisi.

Iz Senožeč, 31. maja. Včeraj je bil usoden dan za klerikalno stranko in njene žalostnega reprezentanta v Senožečah, za slavnoznanege deželne poslanca Jos. Zelena, ki se hoče baje odslej imenovati Rumen — po katastrofi, ki se mu je včeraj pripetila. Prvikrat po dolgem času je iztegnila včeraj zopet naša klerikalna stranka svoje tipalnice, toda liki polž — hitro jih je zopet skrčila in se „nazaj potegnila“, ko je čutila burjo narodovega zaničevanja. No pa naj povem, kaj da je bilo: Imeli smo volitev občinskega odbora. Gospod Zelen je hotel v svoji modrosti izpodmakniti stolec našemu dosedanjemu mnogozasluznemu občespoštovanemu županu, gospodu Franu pl. Garzarolliju. A — kaj, s samo dobro voljo ni storjeno še ničesar. Tudi ko bi bil Zelen zlat, bi ga ne čislali! Treba samo, da pogledamo nekoliko v preteklost in primerjamo njegovo delovanje kot župan z današnjimi občinskimi razmerami. Svojo šolsko izomiko popolnil in pomnožil je kot sodnijski pisar in se tako vsposobil za župana, ter bil res l. 1866. izvoljen županom senožeškim. Saj veste, kaj se pravi kupiti mačka v vreči! Županoval je jako modro. Sosebno rad in pridno je nadzoroval občinsko tlako. No, pa tudi sebi je s tem pomagal — vsaj so bile dijete dobre. Občinsko imetje je bilo tako izborno oskrbovano, da po preteku častnega odsoliva, t. j. v l. 1875. in 1876. se niti davkov (od občinskih zemljišč in gozda) ni moglo plačati, a da se je eksekucija radi znatne svote blizu 1400 gld. ustavila, moralo se je izsekati — ali devastirati — gozd „Brda“, ki je še sedaj prečta takratnega dobrega in umnega gospodarstva. Občane je Zelen pridno gonil na tlako, sam pa jih je vestno nadzoroval in si pridno ušteval dijete. Da je še dolgo gospodaril (ali, kakor tukaj pravimo, paševal), pokvaril bi nam bil vse ljudstvo.

Toda le-to se ga je še o pravem času otreslo ter mu dalo meseca julija 1874 toli zasluženost — slovo. Leta 1889. smo posadili na županski stolec sedanjega župana in še danes hvalimo Boga za takratno našo pametno volitev. Sedaj je naša občina brez dolga — še več, prihranjena bila je koncem leta 1898. lepa svotica 1677 gld. Poleg tega je naš sedanji župan še nakupil za opravičence naše občine posestnih in servitutnih pravic za okroglih 2000 gold. Gospod pl. Garzarolli tudi hodi pridno okoli po občini — pa zastoni, — za vsa njegova pota v občinskih zadevah, tudi zunaj občine, za ves njegov trud mu do sedaj še nismo plačali niti beliča, kerga tudi ni zahteval. Vsakemu ve dobro svetovati, vsakemu rad pomagati, pa ne kakor Zelen samo v slučajih s sladkimi ali pa oblastnimi besedami (kakor mu je pač ugajalo), temveč tudi z dejanjem. Pač se torej ni čuditi, ako ljudstvo stoji kakor jeden mož za svojim županom in je to včeraj tudi sijajno dokazalo. — Že o priliki zadnje deželnozborske volitve, izvedel je Zelen, koliko veljave ima v domači občini — kajti ujel ni vkljub vsi strastni agitaciji niti jednega glasa. Zadnji čas pa ga je začela menda zopet koža srbe ti. Zopet je hotel poskusiti svojo srečo — kajti pomislite pač! — kako bi se dalo šele sedaj dobro gospodariti, ko je vse lepo urejeno in ima občina lepo kravico, ki komaj čaka, da jo začne kdo molsti! To bi bilo dijet! Toda mi smo rekli: „Ne boš Jože, kaže pihal!“

Privzel si je generalni štab: sinčka Zelenčaka, gospoda Naceta in gospoda kaplana Švigelja. Seveda brez taci gospodov ni „žegna božjega“. Shajali so se, glave skupaj stikali in se posvetovali, janjce pekli in vino pili, da je bilo veselje zanje in za nas, ki smo jih gledali in se jim smejali. Glavno skupščino so imeli dne 28. t. m. — stisnili so se k Zelenu na dom. Vedeli so, da jim v Senožečah, kjer stanuje ogromna masa volilcev, ne cvete pšenica, zatorej hajdi agitatorji v okolico. V naši davkarski občini je namreč mnogo zemljiških parcel, kojih posestniki stanujejo v drugih občinah, in na te so se spravili, češ, ti še ne poznajo Zelena in njegove kompanije, ter šli so v Košano, Britof, Famlje, Potoče, Dolenjo vas itd., kjer so le vedeli, da stanuje kak volilec, če tudi plačuje morebiti le jeden krajcar v davčni občini Senožeče. Dalje vzela sta kaplan in mladi Zelen, bližnje pa stari, še celo gospod Nace so pridno brcali

po bližnjih vaseh. Pa kaj se hoče — vse je bilo zaman. Pravega Kraševca ne gane najhujša burja, niti najslajša beseda. Smešno, pa tudi sramotno za stranko je bilo, kar so počeli. Oče in sinko Zelen sta lovila šenske volilke in jih kar tako nekako objemala ter jima na dušo pihala, seveda za pooblastilo. Opravila sta vendar bore malo. Glejte blamažo! Stari šenici pustil je dati Zelen hleb kruha in kozarček žganja, seveda ne za pooblastilo — Bog obvaruj, saj to bi bilo kaznjivo — ona mu je podkrižala napravljen spis, in ker ni vedela zakaj to gre, je pozneje z drugim pooblastilom preklicala prvo. Tudi dve drugi volilki preklicali sta istotako svoja podpisa, in pri Zelenu napravljeni pooblastili pripoznali za ničevni.

Zelen je tajnik tukajšnje posojilnice — potem si lahko mislite, da je bila ta njegovo najizdatnejše sredstvo za agitacijo. Čul sem volilca, ki je tožil, kako ga tišči, ker mora voliti z Zelenom, kajti je že dolžan posojilnici in pa še bo denarja potreboval. In kakšen je bil vspeh vseh naporov!? Zanimiv je bil dan volitve. Oče Zelen, sin Zelen, gospod Nace in gospod Jože sedeli so zvesto od začetka volitve v splošnem razredu pa do konca in prav junaško prenašali moralčno udarec za udarcem, ki so padali nanje, ko so volilci krepko volili pl. Garzarollija. Zelena zelenela sta čim dalje bolj, Švigel je bledele, Nace pa radel in se pri tem poredno-sramožljivo smehljaj — menda je sam privoščil svoji stranki blamažo, češ, pare neumne, kaj pa silite z glavo skozi steno!

Gosp. pl. Garzarolli se je podvrget tako razredu v kandidiral v splošnem razredu, v katerem volijo vsi davkoplačevalci podobčine Senožeče skupaj jednega odbornika, in od oddanih 145 glasov dobil jih je pl. Garzarolli 113 — nasprotna stranka pa 31 toraj niti četrtine, pa še med to majšninico je bilo skoraj polovico glasov iz tujih občin. Kaj bolje pa je to-le: Vsa Zelenova garda z njegovim štabom vred ni imela moča med seboj, ki bi imel le malo upanja, ujeti nekoliko glasov. Prišli so na posodo po enega naših mož, posestnika in mesarja g. Antona Mušiča, in ga kandidirali nasproti gosp. Garzarolliju proti njegovi volji — istega, ki jim je kar na kratko odrekal prisotnost pri zborovanju. On je protestoval odločno proti tej prisilni kandidaturi toda rekli so — „Hočeš — nočeš — moraš!“ Parkrat je glasno vprašal nasprotnike, ki so ga tako po sili vlekli na svojo stran: „Ste li pili preveč heruša, ali kaj!“ Naposled je tudi on volil g. pl. Garzarollija. Seveda hudo je — če stranka nima mož, s kojimi bi si upala prodreti! Uganjka nam je le — koga bi bili kandidirali pozneje v posameznih razredih — ako ne bi bili že v začetku tako sramotno propadli. — Oče Zelen je pa pridno protestiral. Nekatere volilke, kakor že rečeno, so namreč Zelenovi stranki dana pooblastila dan pred volitvijo preklicale in naše može pooblastile, in proti tem pooblastilom je Zelen svečano protestiral, rekoč „Protestiramo!“ Ko je pa bil volilni boj za prvi končan — vstane raz sedež, ter s tragičnim glasom izjavi, se impozantno postavi pred komisijo in pravi: — „Slavna volilna komisija — naša stranka se več ne udeležuje volitve!“ Potem se zavije v svojo togo in — adijo — ni ga več. To je bilo in tako se je zgodilo. Slovenski klerikalni stranki odkritosrčno čestitam na tovarištvu tako odličnega, v svoji rojstni, domači občini tako spoštovanega, in tako zupanje uživajočega možaka, kot je poslanec Josip Zelen. Liberalni volilci.

Iz Mozirja, 2. junija. Dobili smo na dopis, v katerem je odličen slovenski rodoljub pojasnil počenjanje kaplana v Rečici, naslednji popravek: „Na podlagi § 19. zakona z dne 17. decembra 1862., št. 6 drž. zak. pro 1867. naročam, da glede na dopis, ki je bil priobčen v 90. številki „Slovenskega Naroda“ z dne 20. aprila t. l. pod naslovom „Iz Mozirja v Savinski dolini 19. aprila“, sprejmete naslednji popravek: 1. Ni res, da se je vsled mojega „agitovanja in prigovarjanja“ „raz prižnico“ zbralo ljudstvo; res pa je, da nisem v cerkvi nikdar omenil našega zborovanja, v cerkvi tudi nikoli ne agitiral za konsumno družstvo. 2. Ni res, da sem predlagal „mesnice in žganjarije“; res pa je, da sem mnogim že rekel: „Če bi se kdaj točilo žganje, mene ne bo več pri društvu“. 3. Ni res, da se

bo „kapital“ „obrestoval po 6%“; res pa je, da o 6% vplačanih deležev nikdar in nikjer govoril nisem. 4. Ni res, da se je hiša zborovanja za vsakim vstopivšim možem dobro zapahnila; res pa je, da so se vrata za vstopivšimi le samo dvakrat „dobro“ zaprla, ker so se nekateri nepovabljeni vkljub napovedanemu zaupnemu shodu vsiljevali v privatno hišo. O priobčenju tega popravka zahtevam potrdilo. Zorko Melhijor, kaplan v Rečici ob Savinji. — Na podlagi § 19. se pač lahko vse utaji. To ve dandanes še sleherni kaplanček, a zloraba tega paragrafa je najširše kroge prepričala, da popravki navadno le resnico utajujejo, in da je res samo tisto, kar popravki taje!

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 5. junija.

— Občinski svet ima jutri v torek, dne 6. junija, ob šestih zvečer v mestni dvorani redno sejo. Na dnevnem redu so naznanila predsedstva, čitanje in odobrenje zapisnika zadnje seje in poročila o prošnji Urbana Zupanca zaradi izplačila odškodnine za odstopljeni svet na Cojzovi cesti; o razpisu c. kr. deželne vlade zaradi odstranitve skladišča za smodnik ob Gruberjevem kanalu. O ponudbi Ferdinanda Staudacherja za odkup stavbišča ob podaljšanih Nunskih ulicah; o poročilu mestnega magistrata v zadevi odstranitve mestne hišice na Poljanskem nasipu št. 4; o ponudbi Antona Reiserja v zadevi zamenjave njegove hiše v Slomškovih ulicah z mestno hišo ob Resaljevi cesti; o županovem dopisu glede odpovedi upravitelja mestne elektrarne, inženerja Alojija Ciuthe na električno razstavo v Como; o premembi uravnalnega načrta za stavbišče, na katerem je stalo redutno poslopje; o prošnji Jakoba Pezdirja na Karolinski zemlji zaradi prenaredb v njegovi hiši; o regulaciji južnega dela Vodmata; o delovanju „prostovoljnega gasilnega društva v Ljubljani“ za čas od 1. dne januarja do 31. dne marca t. l.; o ponovljeni prošnji pekarske zadruge za odpravo prodaje kruha na vseh javnih prostorih in po vežah; o ustanovitvi mestne posredovalnice za delo; o ceniku društva prvih ljubljanskih postreščakov, o uredbi ostalega dela „Zvezde“; o računskem zaključku mestne elektrarne za leto 1898; o mestnega živinozdravnika poročilu glede mestne klavnice in o živinskih sejmovih leta 1898; o računskem sklepu mestne klavnice za leto 1898; o prošnji mesarja Ivana Zajca za vrnitev preveč plačane kavcije; o ponudbi Valentin Zeschkovih dedičev glede odkupa poslopj v Dalmatinskih ulicah in glede odkupa onega sveta, ki bi se eventualno potreboval za napravo javnega trga pred justičnim poslopjem; o ponudbi Vinka Vojevića na Tržaški cesti št. 27; o ponudbeni izjavi Franje Ravnharjeve v Špitalskih ulicah glede javnega sveta, kateri je pridobila njena hiša; o ponudbeni izjavi Antona Kleina v Špitalskih ulicah glede javnega sveta, ki ga je pridobila njegova hiša; o ponudbi Josipine Jermanove v Kolodvorskih ulicah št. 7; o ponudbi Karoline Treove na sv. Petra cesti; o ponudbi Marije pl. Farkaševe na Karloški cesti; o nameščenju knjigovodskega praktikanta in o prošnji nekega mestnega uslužbenca za podporo.

— Slaba tolažba. Klerikalci so zadnji čas kar po vrsti udakali več občutnih porazov pri občinskih volitvah. Ti porazi jasno kažejo, kako se podira klerikalstvo na Kranjskem, in kako klerikalci izgubljajo od dne do dne tla pod nogami. Po vsaki volitvi pa čitamo v „Slovencu“ stereotipno frazo, da se je volilo nepravilno. V Trnovem pri Il. Bistrici se je volilo nepravilno, v Ljubljani se je volilo nepravilno, v Senožečah se je volilo nepravilno, v Žireh pa tudi, kakor je razvideti iz sobotne številke klerikalnega monitorja, in seveda so povsod samo ta „nepravilnost“ vzrok, da so klerikalci pogoreli. Slabše tolažbe si klerikalci pač niso mogli izmisliti!

— Odvetniška zbornica. Pri dopolnilnih volitvah na dne 3. t. m., vršečem se rednem občnem zboru odvetniške zbornice kranjske izvoljeni so bili: predsednikom dr. Alfons Moschö, v odbor dr. Valentin Kr. Klasper in dr. Josip Furlan, v disciplinarni svet dr. Fran Munda kot predsednik, dr. Albin Suyer in dr. Fran Papež kot člana, dr. Daniel Majaron kot pravd-

nik in dr. Makso Piro kot njegov namestnik. Razen drugih sklepov v stanovskih zadevah sklenilo se je tudi enoglasno, odpisati gospodu pravosodnemu ministru resolucijo s prošnjo, da blagovoli poskrbeti, da se bode pri višji deželni sodnji v Gradcu v vseh tistih slučajih, v katerih so se obravnavale v I. instancijski vrtili v slovenskem jeziku, tudi v istem jeziku obravnavale.

— Istrski dež. zbor. „S trikratnimi evviva na cesarja“ se je torej v soboto zaključilo letošnje zasedanje istrskega dež. zbora. Ta trikratni evviva je bil prava ironija, ako se pomisli, kaj vse so lahonski poslanci med zasedanjem počenjali, zlasti pa, kako so očitno kazali svoje irendentovsko mišljenje. V predzadnji seji je posl. Benatti zopet uprizoril tako demonstracijo. Pri razpravi o hrvatski gimnaziji, katero bi Lahi radi pokopali, še predno se je osnovala, je rečeni Benatti grozil s 30 milijoni Italijanov, grozil z bajoneti italijanske vojske, in to avstrijski vladi. Korespondenčni urad je seveda tudi to previdno zamolčal. Ako se pomisli, da so isti Lahi nekaj dni poprej v dež. zboru vpili, da pripada Istra k Italiji, ako se pomisli, da so v Trstu poslanci in galerija demonstrirali s klicanjem „Živela Italija“, in ako se uvažuje, da je Benatti v istrskem dež. zboru grozil Avstriji z oboroženo intervencijo tuje države, potem se mora reči, da so bili trikratni evviva klici cesarju ob zaključanju zasedanja pustolovska komedija, katere samo korespondenčni urad ni smatral za to, nego jo razširil po svetu kot dokaz zvestobe in lojalnosti istrske irendente.

— Baraka na Valvazorjevem trgu in „Slovenski List“. Ta baraka hudo v oči kolje g. predsednika konzorcija „Slovenskega Lista“, t. j. neustrašenega zastopnika pravice in svojih sorodnikov, g. dra. Furlana, — če iz osebnih in stvarnih razlogov, tega nečemo raziskovati. On je sicer vaje sprejemati po časopisih javne zahvale za izborna zastopanje, če tudi ta zahvala prihaja od lastnih sorodnikov. Dvomimo pa, če bode tudi za zadnji naskok na barako na Valvazorjevem trgu žel posebno zahvalo od svojega lastnega svaka. Lastnik te barake je namreč gosp. Fran Seunig, kateri je pred 14 dnevi isto od notarja Plantana kupil in v last pridobil. Ker pa „Slovenski List“ in njega predsednik, g. dr. Furlan, ne pozna milosti napram lastnemu svaku, zaletel se je v to nesrečno barako v zadnji številki s tako silo, da jo je tako hudo omajal in poškodoval, da jo bode mestni magistrat že iz policijsko varnostnih ozirih dal takoj odstraniti. S tem bode gotovo „Slov. Listu“ in njega načelniku ustreženo, kajti isti je že meseca novembra 1897, za časa boleznij prejšnjega lastnika te barake, ki se je v Italiji zdravil, zahteval odstranitev iste. Bržkone hotel je notarju Plantanu prihraniti troške podiranja in ga prijetno presenetiti z odstranitvijo barake v njegovi odsotnosti. Radovedni pa smo, če bode g. Fran Seunig svojemu gospodu svaku, dru. Furlanu, tudi tako zahvalno pismo poslal za njegovo energično postopanje v zadevi odstranitve večkrat imenovane barake, in če bode dr. Furlan to pismo tudi po listih prijavil in perpetuum memoriam glorijske?

— Slovensko umetniško društvo v Ljubljani. Včeraj dopoldne se je vrtil v „Narodnem domu“ ustanovni občni zbor slovenskega umetniškega društva. Zlucio iz zbiranju dveh najetih nasprotnikov se je izvršil občni zbor na naše največje veselje v najlepši slogi in v najvzornejšem slogu. Na predlog g. Govékarja je bil izbran voditelj shoda ces. svetnik g. prof. Iv. Franke, ki je v obširnem, mirnem in stvarnem nagovoru pojasnil, da je društvo docela nepolitično, nestranksko, da stoji le na stališču prave umetnosti, katere se more razvijati le v čistem zraku vsestranske svobode. Društvo nima nobene oti proti cerkveni umetnosti ali proti duhovščini, kar trdijo neki zlobneži, ki za našajo spor in neslogo že na neutralna tla umetnosti. Velezanimivi ta govor prijavimo jutri v našem podlistku. Društvena pravila so se sprejela na predlog g. Govékarja en bloc. Na to se je vršila volitev odbora. Na predlog alikarja g. A. Šubice je bil izvoljen z vzklikom ravnatelj in dež. posl. g. Iv. Šubice predsednikom, v odbor pa so bili izvoljeni soglasno gg. Iv. Franke, Eng. Gangl,

Fr. Grbič, A. Šubice in V. Hols; namestnikoma Iv. Zajc in Iv. Jakopič. Preglednikoma sta bila izvoljena na predlog g. Govékarja: gg. A. Aškerc in R. Inemann. Pri točki „Slučajnosti“ se je vnel na predlog g. Pahorja obširnejši razgovor o stališču društva napram strankarski sovražnosti nekaterih duhovniških krogov. G. Pahor je v očigled nekim govoricam znova konstatiral, da društvo ne bo delalo politike, ki je po § 4. društ. pravil iz društva izključena, nego da bode puščalo vsakomur svoje osebno prepričanje. Društvo bo gojilo le pravo umetnost, podpiralo resnične umetnike, šušmarstvo in reakcionarstvo pa ne bo našlo zaščite v novem društvu. G. A. Šubice je povdarjal, da je bilo potreba združiti vse slovenske umetnike pod eno streho ne le iz logičnih in narodnih vzrokov, nego tudi s političnega stališča. Samo večje, močno društvo z bogatejšo blaginjo more uspešno nastopati, in le složnost vseh umetnikov na Slovenskem more ustvariti kaj znamenitejšega na umetniškem torišču. Razstave, ki so glavnanaologatega društva, so za posameznike iz denarnih ozirih nemogoče; razni zgledi po trjujejo, da ima posamezen umetnik od separatnih razstav le gmotno škodo. Zato pa je potrebno veliko društvo, ki plača umetnikom, ki razstavljajo svoja dela, prevozne stroške, napravja slikam okvire, ki pom stališča, draperije, plača zavarovalnino itd. Ti stroški so veliki, zato treba društva z mnogimi izvrševalnimi in podpornimi členi. Društvo bo imelo pa zlasti velik odgojevalen pomen za naš narod, ki večjih razstav resničnih umotvorov doslej še ni imel. G. Aškerc je predlagal, naj se objavi društvena pravila, da izpozna vsa javnost, da društvo ni strankarsko politično, nego le umetniško. G. Franke je predlagal, da se da odboru polno moč, da sme ob potrebi v pravilih, ki so predložena vladi, izvršiti eventuale nebištvene izpremembe. Sprejeto. Tako se je izvršil ustanovni obč. zbor slovenskega umetniškega društva za naše skromne razmere prav častno. Oglasilo se je že 26 členov. Ko nastopi odbor svoje poslovanje, se oglasi nedvomno tudi zunaj Ljubljane mnogo prijatelj in podpornikov slovenske umetnosti. Izvrševalni in podporni členi plačajo isto svoto na leto, namreč 3 gld. Oglasila sprejema: g. prof. Fran Grbič, vodja „Glasbene Matice“ v Ljubljani.

— Petnajstletnica pevskega društva „Slavec“ se je praznovala včeraj v objem krogu društva samega s prelepo veselico, ki se je vršila popoldne na velikem Kolerjevem vrtu. Kako velike simpatije si je pripel tekem petnajstih let dični naš „Slavec“, se je pokazalo zopet včeraj. Vrt je bil natlačeno poln različnega narodnega občinstva; — videli smo naše prve odličnjake, naše najodličnejše dame ter tudi priproste naše delavce in delavke. Vsi so se složno zabavali ob prekrasnem „Slavcu“ vrednem petju društvenikov, katere vodi krepka roka mojstra Beniška, ob vojaškigodbi, na plesišču pod milim nebom ter z raznimi ljudskimi igrami in zabavami. Originalna je bila šaljiva menažerija, zabavne otroške igre in prekrasen umetniški ogenj. Izmedj točk pevskega vzpreda omenjamo le tri nove skladbe slovenskih skladbenikov: Försterjevo „Naša pesem“, zbor s četverosplovom, Pahorjevo „Na planine“, zbor s tenor-samospevom in Parmovo „Slavčeva himna“, slavnosten zbor. Prva in tretja kompozicija sta posvečeni društvu. Vsi trije skladatelji so bili prisotni. G. Parmi je priredilo društvo in občinstvo posebno ovacijo. Njegova skladba, ki je zlasti v drugem delu efektna, se je morala peti celo trikrat. Na strelišču se je prav pridno streljalo na dobitke, pošto so oskrbljevale dražestne gospi, ki so razprodajale slovenske, najnovejše razglednice in srečnosna pisemca, in društveni poštni uradniki, ki so dostavljali pošiljatve. Vrt je bil razdeljen v razna predmestja in razne trge; vsaka miza pa je imela svojo številko. Plesišče za godbenim paviljonom je bilo okrašeno s pisanimi balončki in zastavicami. Menažerija je vzbujala vsestransko zadovoljstvo s svojimi čudeznimi živalmi najneverjetnejših barv. Nas je posebno zanimala „časnikarska rasa“, katero pa smo v svoji nesebičnosti prepustili drugim uredništvom. Društvo je došlo za 15letni jubilej mnogo brzojavov in pozdravnih pisem. Skratka: kakor vse, kar priredi „Slavec“, je bila tudi ta slavnost originalna,

zabavna, okusno aranžirana ter mnogobrojno obiskana. Po naši sodbi je bilo vsaj 1400 vdeležencev, in to je največjigljivejši dokaz, da hodi „Slavec“ pravo pot!

— Nemška nestrpnost. Iz Gradca se nam poroča: Tako divjih, netolerantnih ljudij ni nikjer drugod, kakor so tu v Gradcu. Slovenec že kmalu ne bo več varen svojega življenja, ako se bo upal na cesti izpregovoriti slovensko besedo. Tukajšnji Schönererjanski list „Grazer Tagblatt“ štuje malo ne dan na dan. Te dni je zopet priobčil strupeno notico, v kateri hujska proti restavraterju g. Kaubeju in proti slovenskim visokošolcem, kateri si dovolijo neču veno predrznost, da na vrtu Kaubejeve restavracije zakrožijo kako slovensko pesem. To vse vznemirja in razburja živce graških Germanov, in zato dražijo ljudstvo na izgred. Ti nacionalci so menda že pozabili na izkušnje, katere so naredili z bosanskimi vojaki in s slovenskimi dragonci. Graških Slovencev to hujskanje nemških listov prav nič ne plaši. Znali se bodo braniti, če bi se nemška družal upala proti njim nastopiti. Če Slovenci v Ljubljani prenašajo prepevanje „Wacht am Rhein“ na kazinskem vrtu, se bodo tudi graški Germani navadili na našo pesem „Hej Slovani“.

— „Učiteljsko društvo za kranjski šolski okraj“ ima svoj redni občni zbor v četrtek, dne 8. junija ob 10. uri dopoldne v Kranju. Osobito se opozarja na to zbiranje p. n. učitelstvo škofjeloškega in tržiškega sodn. okraja. K obilni udeležbi vabi p. n. člane odbor.

— Izlet v divni Vintgar priredi „Učiteljsko društvo za kranjski šolski okraj“ v četrtek dne 8. junija po svojem občnem zboru. P. n. učitelstvo sosednih okrajev in iz Ljubljane ter drugi gosti so nam dobro došli. Odhod iz Kranja ob 1. uri popoldne z vlakom do Javornika.

— Mestna hranilnica v Novem mestu. V mesecu maju 1899 je 189 strank vložilo 56.003 K 68 vin., 142 strank vzdignilo 40.557 K 61 vin., torej več vložilo 15.446 K 07 vin., 9 strankam se je posojil izplačalo 5760 K, stanje vlog 1.253.665 K 96 vin., denarni promet 243.462 K 71 vin.

— Razpisane službe. Mesto poštnega odpravnika pri novoustanovljenem c. kr. poštnem uradu v Straži, okraj Rudolfovo, proti pogodbi in kavciji 200 gld., letna plača 150 gld., uradni pavšal 40 gld. in letni pavšal 200 gld. za vzdržavo na dan petkratne pešne zveze med poštним uradom in kolodvorom. Prošnje v teku treh tednov na pošto in brzojavno vodstvo v Trstu.

* „Kralj valčkov“ umrl. Iv. Strauss, največji mojster v specifično dunajskem valčku, znameniti skladatelj operet, je v soboto popoldne v starosti 74 let umrl. 23. maja je še sam dirigiral v dvornem opernem gledališču Ouverturno svoje opere „Fledermaus“. Pokopan bo jutri popoldne. O njegovih zaslugah imamo pripravljen listek, katerega prijavimo v sredo.

* V smrt radi tožb. Nedavno se je na Dunaju ustrelila zasebnica, 61letna Ana M.-M. V pismu, katero so našli pri njej, pravi, da mora radi slabih razmer in izgubljene tožbe glede dedščine v smrt. — Nadalje se je hotela z britvijo usmrtiti, a se je nevarno ranila 64letna delavčeva žena Ana K., ker je izgubila tožbo radi žaljenja časti.

* Smrtonosen dvoboj se je vršil te dni v Koložu mej prof. Paulom Oberschallom in mej veleposestnikom Dominikom Putnokym. Vzrok temu dvoboju je, da je prof. Oberschall v kavarni „New York“ opomnil nekaj o gospodu Putnokymu napram pri njegovi mizi sedečim damam, kar je vzbudilo občno veselost. Ko so se odstranile dame iz kavarne, je prijel g. Putnokystol in udaril z njim Oberschalla, ki pa se mu ni branil, marveč je šel iz kavarne k zdravniku, kateri mu je obvezal rane. Dne 30. maja je poklical Putnokyst profesorja na dvoboj, ki se je vršil istega dne ob peti uri popoldne. Nasprotnika sta oba naenkrat ustrelila v daljavi 25 korakov. Krogla profesorja je zadela Putnokysta smrtno v čelo.

* Najnovejša lepota. Francozi imajo od nekaj posebnost ljubezen do blede lepote. Rožnate lice smatrajo za lepa, a ne za umetniško lepa, tudi ista lice ne spadajo k „idealnemu“ ženskemu obrasu. Izključno

se trudijo vse dame v Parizu, da nastopijo čim najbledeje. Nič rudečega ne sme biti ne na licih, ne na bradici, pač pa morajo biti rudeče ustnice, oči pa izrazovito iskre. Dama, ki je torej mrtvaško blede, a ima krvavo rudeče ustnice in žareče oči, je po najnovejši modi — jako lepa.

* Mesto matere hčer. V Buenos Ayresu se je pred 17 leti neki Thomas Bellfron zaljubil v gospico Ido Stewart. Mislil se je poročiti z njo, toda slučaj osode, ka-li, so nanесли, da je postala lepa Ida žena nekega kapitana, nje nekdanji zaročenec pa je ostal samec. Pred kratkim je prišel kapitan s svojo soprogo, bivšo ljubico Thomasa Bellfrona in z jako lepo hčerko v Buenos-Ayres. Dasi je Bellfron star sedaj že 37 let, vendar mu je 16letna Idina hčerka Lidija poklonila svoje srce, in pred nekaj dnevi je bila poroka. Gospa Ida je po poroki pristrčno poljubila svojega — zeta.

Telefonična in brzojavna poročila.

Dunaj 5. junija. Ogrski ministri še niso prišli sem, dasi je bil že za sinoči naznanjen njih prihod. Tudi ni znano, kdaj da pridejo. Domneva se, da še niso dokončani njihovi dogovori z ogrskimi strankami glede kompromisnega predloga. Neki tukajšnji ponedeljski list prijavlja uprav bedasto vest, da postane Széll — minister zunanjih del.

Dunaj 5. junija. Ker je policija prepovedala socialnim demokratom protestni shod, naperjen proti dunajski volilni reformi, so socialni demokratje včeraj priredili obhod po Ringu. Obhoda se je udeležilo kacic 6000 oseb, ki so krepko demonstrirale proti županu Luegerju in drugim krščanskim socialistom. Pred Gregorigovim stanovanjem je 40 socialnih demokratov napravilo „mačjo godbo“ s — sifonskimi steklenicami.

Dunaj 5. junija. Bivši vseučiliški profesor, dvorni svetnik dr. Henrik Siegl je včeraj v starosti 69 let nagloma umrl.

Dunaj 5. junija. Pri včerajšnjem Derbyju je dobil prvo darilo v znesku 114.000 kron barona Königswarterja „Pardon“, drugo darilo barona Springerja „Galifard“, tretje darilo pa „Bon Vivant“.

Pariz 5. junija. Ko je predsednik republike Loubet včeraj prišel k dirki v Auteil, uprizorili so nacionalisti proti njemu demonstracijo. Kričali so: „Panama“, „A bas Loubet“, drugo občinstvo pa je predsednika pozdravljalo s klici: „Vive Loubet“, „Vive la République!“ Demonstracijo so uprizorili člani lige patrijotov. Demonstrantje so naskočili tribuno, na kateri je stal Loubet. Grof Christiani je poskusil udariti predsednika s palico po glavi. Nastal je pretep. Policija je aretovala grofa Christianija in grofa Diona, poleg njih nad sto drugih oseb. Christianija, ki je ranjen, je policija komaj rešila iz rok razburjenega občinstva.

Pariz 5. junija. Pri rabuki pred prezidentovo tribuno je bil častnik Grillicre nevarno ranjen na glavi. Loubet mu je še včeraj poslal red častne legije. Občinstvo je hotelo uprizoriti protidemonstracijo, kar je pa policija preprečila.

Pariz 5. junija. Ministrski svet je imel včeraj zvečer sejo, v kateri je sklenil najenergičnejše odredbe za vzdrževanje javnega reda. Danes je policija zopet aretovala več oseb. Ker se je bilo bati, da pride pri odhodu stotnika Marchanda zopet do demonstracij, je dobil naročilo, naj odpotuje po noči.

Pariz 5. junija. Mej rabuko v Auteilu je bil prezident Loubet čudovito miren in hladnokrven. Izjavil je, da napad na njega obžaluje, ker poniža Francijo, sicer pa da se udeleži tudi prihodnje nedelje dirke.

Pariz 5. junija. Zola se je vrnil v Pariz in je generalnemu prokuratorju republike pisal, naj se mu dostavi sodbna versailskega sodišča.

Rim 5. junija. Kralj je povodom obletnice statuta podpisal občno amnestijo.

Gota 5. junija. Tukajšnja policija je nekemu avstrijskemu politiku — brččas Wolfu — prepovedala, prirediti tukaj shod, na katerem je hotel govoriti o avstrijskih razmerah in o gibanju „Proč od Rima“.

Petrograd 5. junija. Rumunski kralj pride meseca junija semkaj.

Spominjajte se dijaške in ljudske kuhinje pri igrah in stavah, pri svečanostih in oporokah, kakor tudi pri nepričakovanih dobitkih.

Meteorologično poročilo.

Vitina nad morjem 306-2 m. Srednji aračni tlak 736-0 mm.

Junij	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C.	Vetrovi	Nebo	Pojavnost v 24 urah
3.	9. zvečer	739-4	17-0	sl. zahod	jasno	00 mm
4.	7. zjutraj	740-5	12-5	sl. jvzhod	jasno	00 mm
5.	2. popol.	738-8	25-8	sr. jug	jasno	00 mm
6.	9. zvečer	739-1	19-0	sl. jug	skoro jas.	00 mm
7.	7. zjutraj	740-7	14-2	sr. vzhod	jasno	00 mm
8.	2. popol.	740-3	27-4	sr. jvzhod	jasno	00 mm

Srednja temperatura sobote in nedelje 17-5° in 19-1°, normale: 16-3° in 16-4°.

Dunajska borza

dné 5. junija 1899.

Skupni državni dolg v notah.	100	glđ.	75	kr.
Skupni državni dolg v srebru.	100	glđ.	40	kr.
Avstrijska zlata renta.	120	glđ.	05	kr.
Avstrijska krona renta 4%.	100	glđ.	50	kr.
Ogerska zlata renta 4%.	119	glđ.	50	kr.
Ogerska krona renta 4%.	96	glđ.	95	kr.
Avstro-ogerske bančne delnice	916	glđ.	25	kr.
Kreditne delnice.	359	glđ.	25	kr.
London vista.	120	glđ.	50	kr.
Nemški drž. bankovci za 100 mark	58	glđ.	92 1/2	kr.
20 mark.	11	glđ.	77	kr.
20 frankov.	9	glđ.	55	kr.
Italijanski bankovci	44	glđ.	60	kr.
C. kr. cekini	5	glđ.	67	kr.

Vse vrednostne papirje preskrbuje BANKA MAKŠ VERŠEC, Ljubljana, Selenburgove ulice 3. Srečke na mesečne obroke po 2, 3, 5—10 glđ.

Franciške Verderber, c. kr. pisarniški oficijal, daje v svojem in v imenu sorodnikov vsem prijateljem in znancem prežalostno vest o smrti svoje preljube soproge, gospe

Franciške Verderber roj. Černé

katera je danes ob 1/6. uri zvečer, po dolgi in mučni bolezni, previdena s svetimi zakramenti za umirajočo, v 46. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspala. Truplo drage pokojne bode v torek, dné 6. junija t. l., ob 5. uri popoldne v hiši žalosti blagoslovljeno, prenešeno na pokopališče k sv. Pavlu ter v gomilo položeno.

Sv. maše zadušnice brale se bodo v več cerkvah. Drago pokojnico priporočam v molitev in blag spomin. (1051)

Na Vrhniki, dné 4. junija 1899.

Lepa košnja se dá v najem.

Poizvé se pri lastnici: Karlovska cesta št. 8. (1049)

Ces. kr. avstrijsko državno železnice.

Izvod iz voznega reda

veljaven od dne 1. junija 1899. leta.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. **Praga** čez Trbiž. Ob 12. uri 5 m. po noči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno; čez Selzthal v Aussee, Isl, Solnograd; čez Klein-Reifling v Steyr, v Linc, na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri 5 m. zjutraj osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj; čez Selzthal v Solnograd, čez Klein-Reifling v Linc, Budejevice, Plzen, Marijine vane, Heb, Francove vane, Karlove vane, Prago, Lipsko; čez Amstetten na Dunaj. — Ob 11. uri 50 m. dopoldne osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 4. uri 2 m. popoldne osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Ljubno; čez Selzthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curib, Genevo, Pariz, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budejevice, Plzen, Marijine vane, Heb, Francove vane, Karlove vane, Prago, Lipsko, Dunaj via Amstetten. Ob 7. uri 15 min. zvečer osebni vlak v Lesce-Bled. Poleg tega vsako nedeljo in praznik ob 5 uri 41 minut popoldne v Podnart-Kropo. — **Praga v Novo mesto in v Kočevje.** Osebni vlaki: Ob 6. uri 54 m. zjutraj, ob 1 uri 5 m. popoldne, ob 6. uri 55 m. zvečer. — **Prihod v Ljubljano** j. k. **Praga** iz Trbiža. Ob 5. uri 46 m. zjutraj osebni vlak z Dunaja via Amstetten, Solnograda, Linca, Steyra, Isla, Ausseea, Ljubna, Celovca, Beljaka, Franzensfeste. Ob 7. uri 55 min. zjutraj osebni vlak iz Lesce-Bleda. — Ob 11. uri 17 min. dopoldne osebni vlak z Dunaja via Amstetten, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plznja, Budejevic, Solnograda, Linca, Steyra, Pariza, Geneve, Curiba, Bregence, Inomosta, Zella ob jezeru, Lend-Gasteina, Ljubna, Celovca, Linca, Pontabla. — Ob 4. uri 57 m. popoldne osebni vlak z Dunaja, Ljubna, Selzthal, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Pontabla. — Ob 9. uri 6 m. zvečer osebni vlak z Dunaja, Lipskega, Prago, Francovih varov, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plznja, Budejevic, Linca, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla. Poleg tega ob 8. uri 42 min. zvečer iz Podnarta-Krope. — **Praga iz Novoga mesta in Kočevja.** Osebni vlaki: Ob 8. uri 21 m. zjutraj, ob 2. uri 32 m. popoldne in ob 8. uri 48 m. zvečer. — **Odhod iz Ljubljane** d. k. v **Kamnik**. Ob 7. uri 23 m. zjutraj, ob 2. uri 5 m. popoldne, ob 6. uri 50 m. in ob 10 uri 25 m. zvečer, poslednji vlak le ob nedeljah in praznikih. — **Prihod v Ljubljano** d. k. iz **Kamnika**. Ob 6. uri 56 m. zjutraj, ob 11. uri 8 m. popoldne, ob 6. uri 10 m. in ob 9 uri 55 m. zvečer, poslednji vlak le ob nedeljah in praznikih. (1)

Prodaja!

Dné 3. junija t. l. zjutraj ob 8. uri prične se prodaja v **F. Primožičeve konkurne mase** spadajočega mnogovrstnega, v prodajalnici na **Dunajski cesti št. 6** shranjenega blaga:

konjske oprave, sedli, potovalni kovčegi, ročne torbe, denarne mošnje, tobolci za smotke, pasovi, razno usnje i. t. d. i. t. d., kakor tudi štacunska oprava

po prav nizkih cenah.

Za oskrbnitvo konkurzne mase:

Dr. Karol Ahazhizh odvetnik.

(1029—3)

Jednonadstropna hiša

v Zalogu pod Ljubljano

z 9 sobami in postranskimi prostori, hlevom, ledenico, kegljiščem, vrtom, pripravna za izvrševanje gostilniškega obrta, se po nizki ceni proda. Oglasi tekem 2 mesecev. Plačilo tudi v obrokih. (997—4)

Dné 8. junija 1899

od 2. do 6. ure popoldne vršila se bode

v malinu na Glineah št. 6

javna prodaja

moke in žita (pšenice, ajde, cinkvantina, turšce in različne moke), kakor tudi sena in slame

iz Janko Travnove konkurzne mase, h kateri prodaji so kupci povabljeni.

Dr. Otto Vallentschag

(1050—1) kot oskrbnik konkurzne mase.

G. Piccoli

dvorni založnik

Nj. svetosti papeža

Leona XIII.

lekarnar „pri angelju“

v Ljubljani, Dunajska cesta.

Železnato vino

Kemične analize odličnih strokovnjakov, kateri so v b (582—4)

železnatem vinu

lekarnarja Piccoli-ja v Ljubljani smirom potrdili navedeno množino železa, so najboljši pričevali ter dajejo največje poročilo za njega učinek.

To vino je kaj dobro za slabokrvne, nervozne in vsled bolezni oslabele osebe, za blede, sloke (suhe) in bolehave otroke.

Cena poliliterski steklenici 1 glđ.

Naročila pošiljajo se s obratno pošto; poštino plačajo p. n. naročniki.

S. 4/99/1

Edikt.

(1036—2)

C. kr. okrožno sodišče v Novem mestu je čez vse, kjerkoli se nahajajo premično, potem čez nepremično, v deželah, kjer velja konkurzni red z dne 25. decembra 1868, se nahajajoče premoženje protokolovanega trgovca **Antona Kunsteke v št. Vidu pri Zatičini** odprlo konkurz, ter imenovalo konkursnim komisarjem c. kr. dež. sodn. svetnika **Alojzija Jenčiča** z uradnim sedežem v Zatičini in za začasnega upravitelja mase gosp. **dr. Ruprehta Bežeka, c. kr. notarja v Zatičini**.

Upniki se pozivljajo, da pri roku, ki je določen na 12. junija 1899. točno ob 10. uri zjutraj na uradnem sedežu konkursnega komisarja stavijo svoje predloge glede potrjenja za zdaj nastavljenega ali o imenovanju drugega masnega upravitelja, ko so se izkazali z dokazili za svoje terjatve. Ob enem se pozivljajo vsi oni, ki hote staviti do skupne konkurzne mase kako zahtevo kot konkurzni upniki, da oznanijo svoje terjatve, tudi če bi o njih bila začeta kaka pravna obravnava

do 12. julija 1899. leta

pri tem sodišči, ali pri okrajnem sodišču v Zatičini po predpisih konkurznega reda, da se izognejo v istem zaprejenih pravnih nasledkov ter jih dne **10. avgusta 1899.** popoldne točno ob 10 uri pred c. kr. konkursnim komisarjem pri likvidacijskem dnevu zglasijo za likvidacijo in določitev površnega reda.

Pri splošnem likvidacijskem dnevu prisotni zglasjeni upniki imajo pravico, po prosti volitvi na mesto masnega upravitelja, njegovega namestnika in članov odbora upnikov, ki so dotedaj poslovali, postaviti druge osebe svojega zaupanja končno veljavno.

Daljšje objave tekem konkursne obravnave pa se bodo zglasile v uradnem listu „Laibacher Zeitung“.

C. kr. okrožno sodišče v Novem mestu

oddelek III., dne 31. maja 1899.

Karlovovarška grenčica

(Karlsbader Bitter)

Edmunda Weissa v Karlovih varih.

Izdelana iz najzbranejših aromatičnih zelišč Rudnih gor, je pri manjkanji slasti, slabem prebavljanju, želodčnih bolešnih najboljšo sredstvo kot osvežilec želodca in si je pridobila zato najboljši glas na svetu, kakor je tudi na potovanju ali na lovu prijetna in okrepujoča pijača.

Dobiva se v vseh večjih specerijskih in drogerijskih prodajalnah tu in inozemstva. V Ljubljani pri g. Karolu Planinšku. (1035—2)

Vizitnice
in
kuverte
s firmo
priporoča
„Narodna
tiskarna“
v Ljubljani.

Registrovana
znamka
v
Avstro-Ogrski
Franciji
Portugalski
Nizozemski

„Levova znamka“
Splošno kot **najboljši** znan
izdelek v ovratnikih,
se dobiva v najbolj renomi-
moškim modnim
blagom tu in
Na drobno
se ne prodaja
M. JOSS & LÖWENSTEIN, o kr. dvorna založnika PRAGA, VII.

Registrovana
znamka
v
Združenih državah
Osmanskim državam
Egiptu
na Grškem
Bolgariji